

॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥
 तेषां तु सा प्रभावेण प्रकृतिस्था सरस्वती ॥ प्रसन्नसलिला जज्ञेयथा पूर्वतथैव हि ॥ १६ ॥ निर्मुक्ता च सरिच्छेष्टा विवर्भा सा यथापुरा ॥ दृष्ट्वा तोयं सरस्वत्या मुनिभि
 स्तैस्तथाकृतं ॥ १७ ॥ तानेव शरणं जग्मुराक्षसाः क्षुधितास्तथा ॥ कृत्वा जलित तोरा ज नराक्षसाः क्षुधया दूिताः ॥ १८ ॥ ऊचुस्ता न्वै मुनीन् सर्वान् कृपायुक्तान् पुनः
 पुनः ॥ वयं च क्षुधिताश्चैव धर्माद्दीनाश्च शश्वताम् ॥ १९ ॥ न च नः कामकारेयं ह्ययं पापकारिणः ॥ युष्माकं चाप्रसादेन दुष्कृतेन च कर्मणा ॥ २० ॥ यत्पापं वयं
 तेस्माकं यतः स्मो ब्रह्मराक्षसाः ॥ योषितां चैव पापेन योनिदोषकृतेन च ॥ २१ ॥ एवं हि वैश्यशूद्राणां क्षत्रियाणां तथैव च ॥ ये ब्राह्मणान्प्रद्विषंति ते भवंतीहराक्षसाः
 ॥ २२ ॥ आचार्यं नृत्विजं चैव गुरुं वृद्धजन्तया ॥ प्राणिनेयेऽवमन्यं ते ते भवंतीहराक्षसाः ॥ २३ ॥ तत्कुरुष्व मिहास्माकं तारणं द्विजसत्तमाः ॥ शक्ता भवतः सर्वेषां
 लोकानामपितारणे ॥ २४ ॥ तेषां तु वचनं श्रुत्वा तुष्टुवुस्तां महानदीं ॥ मोक्षार्थं रक्षसां तेषामूचुः प्रयतमानसाः ॥ २५ ॥ क्षतं कीटावपन्नं च यच्चोच्छिष्टा चितं भवेत् ॥
 सकेशमवधूतं च रुदितोपहतं च यत् ॥ २६ ॥ एभिः संस्पृष्टमन्नं च भागो सौरक्षसा मिह ॥ तस्माज्ज्ञात्वासदा विद्वानेता न्यत्ना द्विवर्जयेत् ॥ २७ ॥ राक्षसान्नमसौ भुंक्तं
 यो भुंक्ते त्वन्नमीदृशं ॥ शोधयित्वा तत्स्नीर्य नृष्यस्ते तपोयनाः ॥ २८ ॥ मोक्षार्थं राक्षसानां च नदीं तां प्रत्यचोदयन् ॥ महर्षीणां मन्तं ज्ञात्वा ततः सासरितां वरा ॥ २९ ॥
 अरुणामानयामास स्वातनुं पुरुषं भूम्ना ॥ तस्यांतिराक्षसाः स्नात्वा तनूस्त्यक्त्वा दिवंगताः ॥ ३० ॥ अरुणायां महाराज ब्रह्मवध्या पहा हि सा ॥ एतमर्थं मभिज्ञाय देवराजः
 शतक्रतुः ॥ ३१ ॥ तस्मिंस्तीर्थे वरे स्नात्वा विमुक्तः पाप्मना किल ॥ जनमेजय उवाच ॥ किमर्थं भगवान् शक्रो ब्रह्मवध्या मवाप्तवान् ॥ ३२ ॥ कथमस्मिंश्च तीर्थे
 वै आप्त्या कल्मषो भवत् ॥ वैशंपायन उवाच ॥ शृणुष्वैतदुपाख्यानं यथा वृत्तं जनेश्वर ॥ ३३ ॥ यथा विभेदसमयं न मुचेर्वासवः पुरा ॥ न मुचिर्वासवाद्भीतः
 सूर्यरश्मिं समाविशत् ॥ ३४ ॥ तेनेन्द्रः सख्यमकरोत्समयं चेदमब्रवीत् ॥ न चार्द्रेण न शुष्केण न रात्रौ नापि चाहनि ॥ ३५ ॥ वधिष्याम्यसुरश्रेष्ठ सखे सत्येनेतेश्वरे ॥
 एवं सरुत्वासमयं दृष्ट्वा नीहारमीश्वरः ॥ ३६ ॥ चिच्छेदास्य शिरो राजन्नप्यं फेनेन वासवः ॥ तच्छिरो न मुचेच्छिन्नं पृष्ठतः शक्रमन्वियात् ॥ ३७ ॥ भो भो मित्रहन्त्या
 पेति ब्रुवाणं शक्रमन्तिकात् ॥ एवं स शिरसा तेन चोद्यमानः पुनः पुनः ॥ ३८ ॥ पितामहाय संतप्त एतमर्थं न्यवेदयत् ॥ तमब्रवीच्छोकगुरुरुणायां यथाविधि ॥ ३९ ॥
 इह्वोपस्पृश देवं द्रतीर्थे पापप्रभायापहे ॥ एषा पुण्यजला शक्रकृता मुनिभिरेव तु ॥ ४० ॥